

Arrest

nr. 275 184 van 12 juli 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 10 maart 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 februari 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 maart 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DE PAUW, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor verzoekster en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 december 2020 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 7 februari 2022 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de aanvraag onontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.12.2020 werd ingediend door :

*B., F. A. (R.R.: [...])
nationaliteit: Algerije
geboren te O. op [...]1984
adres: [...] GENT*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij op 19.01.2015 in België aankwam met een geldig Spaans Schengenvisum type C. Op 25.10.2016 dient betrokkene een aanvraag gezinshereniging in, in functie van haar Belgische moeder. Deze aanvraag wordt geweigerd door middel van een bijlage 20 met bevel om het grondgebied te verlaten, genomen op 24.04.2017 en betekend door betrokkene op 10.05.2017. Hoewel de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen haar beroep tegen deze beslissing reeds verwierp op 13.10.2017, werd haar bijlage 35 pas ingetrokken op 01.02.2021.

Betrokkene beroept zich op de onredelijk lange duur van haar procedure gezinshereniging. Echter, haar aanvraag, ingediend op 25.10.2016, werd negatief afgesloten op 24.04.2017 en bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 13.10.2017. In casu is er dan ook geen sprake van een onredelijke behandelingstermijn. Niettegenstaande het feit dat de RVV het ingediende beroep reeds op 13.10.2017, werd haar bijlage 35 (onterecht) verlengd tot 01.02.2021. Betrokkene diende echter te weten dat deze bijlage 35 geen verblijfsdocument was maar enkel een proceduredocument dat aantoonde dat haar schorsend beroep tegen de negatieve beslissing gezinshereniging nog in behandeling kan zijn. Betrokkene was er bovendien van op de hoogte, gezien de aanwezigheid van advocaat A. H, die loco advocaat F. A, aanwezig was op deze zitting van de RVV, dat de RVV haar beroep verworpen had. De periode van 13.10.2017 tot 01.02.2021, waarin zij onrecht in het bezit was van een bijlage 35, maakt dan ook geen deel uit van de procedure gezinshereniging. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat haar moeder en (minderjarige) halfbroer de Belgische nationaliteit hebben verworven, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om haar aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene beroept zich op de ernstige gezondheidsproblemen van haar moeder, die als invalide persoon voortdurende de bijstand van haar dochter nodig zou hebben in het dagelijkse leven . Ter staving hiervan legt betrokkene één raadplegingsverslag psychiatrie dd. 03.04.2018 voor, evenals drie raadplegingsverslagen orthopedie dd. 03.05.2018, 10.07.2018 en 06.05.2019 en een bewijs van erkenning van de staat van invaliditeit van haar moeder op 17.07.2018. Echter, we stellen allereerst vast dat de voorgelegde medische attesten slechts zeer beperkte actualiteitswaarde hebben daar zij dateren

van bijna vier jaar geleden (raadpleging psychiatrie) of bijna drie jaar geleden (raadpleging orthopedie). Betrokkene legt geen enkel actueel medisch attest voor waaruit blijkt dat haar moeder momenteel nog steeds in behandeling is voor een medische of psychiatrische problematiek. Bovendien blijkt uit de voorgelegde attesten niet dat haar moeder nood heeft aan mantelzorg of dat zij niet langer zelfredzaam zou zijn. Dit kan niet automatisch afgeleid worden uit het de erkenning van de invaliditeit maar dient aangetoond te worden via de nodige medische attesten. Indien dit echter toch zou blijken, kan haar moeder eventueel een beroep doen op diverse diensten die thuisverpleging of familiehelp aanbieden en dit in afwachting dat betrokkene eventueel kan terugkeren naar België. We stellen verder vast dat haar moeder de zorg draagt voor en samenwoont met haar minderjarige zoon (°2006) en dit zonder enig probleem. Betrokkene kan zich dan ook niet op de medische problematiek van haar moeder beroepen als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM ter bescherming van haar recht op een gezinsleven. Zij wijst erop dat een terugkeer een scheiding van haar moeder zou inhouden en het absolute einde van het enige gezins- en familieleven dat verzoekster kent. Ze haalt aan dat het centrum van haar affectieve, sociale en economische belangen zich in België bevindt. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonbaar dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene samenwoont met haar (Belgische) moeder en haar Belgische (half)broer. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt echter niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). In casu verwijst betrokkene naar de invaliditeit van haar moeder, naar het feit dat zij de huishoudelijke taken niet meer zou kunnen uitvoeren en dat zij in behandeling is bij een psychiater en dat een scheiding van moeder en dochter nefast zou zijn voor de gezondheidstoestand van haar moeder. Ter staving hiervan legt betrokkene een raadplegingsverslag psychiatrie dd. 03.04.2019 voor, drie raadplegingsverslagen orthopedie dd. 03.05.2018, 10.07.2019 en 06.05.2019 en een kennisgeving van de staat van invaliditeit van haar moeder dd. 17.07.2018. Echter, uit deze voorgelegde stukken blijkt dat niet dat haar moeder nood heeft aan mantelzorg of dat zij niet in staat zou zijn om de huishoudelijke taken uit te voeren. Evenmin blijkt uit de voorgelegde stukken dat haar moeder momenteel nog steeds in behandeling is. De voorgelegde attesten dateren allen van meer dan twee jaar geleden en hebben dus slechts een zeer geringe actualiteitswaarde. Deze elementen kunnen dan ook niet aanvaard worden als bijkomende elementen van afhankelijkheid. Betrokkene maakt in haar aanvraag geen melding van haar minderjarige halfbroer. Tenslotte merken we nog op dat haar moeder reeds sinds 2002 in België verblijft, terwijl betrokkene zelf pas in 2015 naar België kwam. Betrokkene en haar moeder tonen aldus zelf aan dat zij wel degelijk in staat zijn om gedurende langere tijd van elkaar gescheiden te zijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden geen enkele getuigenverklaring voorlegt. Betrokkene toont aldus niet aan dat haar netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het

privéleven aan te nemen. Verzoekster toont niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekster toont m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen voor haar privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Algerije uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene beroept zich op de COVID-19 pandemie als buitengewone omstandigheid, waarbij ze aanhaalt dat de grenzen van Algerije gesloten zijn en dat het dus absoluut onmogelijk is om naar Algerije terug te keren en dat reizen naar Algerije bovendien strikt afgeraden zouden worden door de Belgische regering. Vooralsnog moet de corona-pandemie echter worden beschouwd als een probleem van tijdelijke aard waarvan kan worden verondersteld dat deze ooit voorbijgaat. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat de reisbeperkingen van die aard zijn dat zij onmogelijk zou kunnen terugkeren naar het land van herkomst (RVV, arrest nr 246450 van 18 december 2020). Zo toont zij bijvoorbeeld niet aan dat er geen vluchten zijn of dat haar reis als een niet-essentiële verplaatsing zou worden beschouwd, te meer gelet op de verplichting om uitvoering te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten (RVV, arrest nr 245338 van 1 december 2020). Volledigheidshalve merken we op dat uit de informatie van de FOD Buitenlandse Zaken blijkt dat de grenzen van Algerije inderdaad gesloten zijn maar dat de Algerijnse autoriteiten reeds op 01.06.2021 hebben besloten de luchtgrenzen gedeeltelijk te heropenen. Concreet betekent dit dat de nationale luchtvaartmaatschappij Air Algérie en sommige buitenlandse luchtvaartmaatschappijen gemachtigd zijn om vluchten van en naar Algerije te verzorgen. Ook repatriërvluchten worden toegestaan. Reizen naar Algerije blijkt aldus wel degelijk mogelijk. We benadrukken bovendien dat de terugkeer van betrokkene naar het land waarvan zij de nationaliteit heeft, een andere situatie uitmaakt dan het uitvoeren van toeristische reizen of andere niet-essentiële reizen van personen naar een ander land dan het land waar zij gewoonlijk en rechtmatig verblijven (RVV, arrest nr 251314 van 22.03.2021). Betrokkene toont niet aan dat zij als Algerijnse onderdaan vruchteloze pogingen heeft ondernomen om naar Algerije terug te keren om volgens de gewone procedure haar aanvraag in te dienen. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de coronacrisis in zijn geval een buitengewone omstandigheid uitmaakt die rechtvaardigt dat de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België ingediend moet worden (RVV arrest 241788 van 30 september 2020).

Het argument dat de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken een negatief reisadvies voor Algerije geeft en strikt afraadt om naar Algerije te reizen, kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien dit advies geldt voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene, die de Algerijnse nationaliteit heeft.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij in Algerije geen enkele steun heeft en er geen ziekteverzekering of huisvesting heeft. Betrokkene toont dit echter niet aan. Het lijkt bovendien erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor

korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 30 jaar in Algerije en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). Het staat betrokkene vrij om voor haar terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reintegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene er geen steun of huisvesting zou hebben niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Het feit dat betrokkene een arbeidscontract voorlegt en hier tewerkgesteld is en haar arbeidscontract zal verliezen bij een terugkeer, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang haar aanvraag gezinshereniging en haar beroepsprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet was afgesloten. Vermits haar bijlage 35 werd ingetrokken op 01.02.2021 verviel op dat ogenblik tevens haar officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens haar verblijf in haar eigen behoeften te voorzien. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat zij alhier wenst te werken, dient zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Betrokkene beroept zich op artikel 23 van de universele verklaring van de rechten van de mens en op artikel 6 van het Internationale Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten (met name het recht op arbeid). Echter, we stellen vast dat betrokkene dit punt niet verder verduidelijkt of concretiseert. Betrokkene toont niet op welke wijze de ingeroepen artikels geschonden zouden worden door een tijdelijke terugkeer naar Algerije. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat zij alhier wenst te werken, dient zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen. We merken bovendien nog op dat huidige beslissing haar de mogelijkheid om te werken in België niet ontzegt. Evenmin verhindert huidige beslissing betrokkene om elders werk te aanvaarden of economisch actief te zijn. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig op de aangehaalde bepalingen beroepen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De verzoeker voert tevens de schending aan van de artikelen 4, 7, 15, 24 en 33 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Het Handvest, zoals gesteld in artikel 51, is evenwel enkel van toepassing in zoverre Unierecht ten uitvoer wordt gelegd, wat het geval is wanneer een nationale regeling binnen het toepassingsgebied van het Unierecht valt (HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, § 21), zodat er een aanknopingspunt met het Unierecht dient te zijn, terwijl huidige beslissing, die genomen werd in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat geen omzetting vormt of toepassing is van Unierecht, noch anderszins aanknoopt bij het Unierecht (zie infra), niet valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht (cf. HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, §§ 22-23). Bijgevolg is het Handvest in deze niet van toepassing. (RVV, arrest nr 246626 van 22 december 2020).

Betrokkene verwijst naar het hoger belang van het kind en naar artikel 22bis van de Belgische grondwet. Echter, uit het administratief dossier van betrokkene blijkt niet dat zij kinderen heeft. Betrokkene verduidelijkt niet van welke kinderen het hoger belang geschaad zou worden indien zij dient terug te keren naar Algerije.

Wat artikel 22bis van de Grondwet betreft, de Raad van State heeft reeds gesteld dat die bepaling onder meer voorziet dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat maar dit een algemene bepaling is die op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn. Er wordt immers uitdrukkelijk in bepaald dat de wet, het decreet of een in artikel 134 bedoelde regel deze rechten van het kind waarborgt (RvS 29 mei 2013, nr. 223. 630). De Raad wijst er nog op dat tijdens de parlementaire voorbereiding die tot de grondwetswijziging van 22 december 2008 met onder meer de toevoeging van artikel 22bis, vierde en vijfde lid van de Grondwet heeft geleid, in de Kamer is voorgehouden dat deze nieuwe bepaling geen directe werking heeft maar een symbolisch signaal geeft wat de plaats betreft die de kinderen en hun rechten krijgen binnen de Belgische samenleving (Parl. St. Kamer 2007-08, nr. 52-0175/001, 6 en nr. 52-0175/005, 13 en 31-32). Ook uit de parlementaire voorbereiding in de Senaat blijkt

dat ervoor werd gekozen om de op te nemen rechten “geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen”, waarbij werd aangehaald dat de voorgestelde grondwetswijziging op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule is geënt en dat de wetgever deze rechten moet invullen (Parl. St. Senaat 2007-08, nr. 3-265/3, 5, RVV, arrest 234716 van 31 maart 2020).

Betrokkene verwijst naar het toepassingsgebied van de richtlijn 2004/38/EG als buitengewone omstandigheid omdat er een sterke vergelijking zou zijn met de situatie in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Betrokkene kan zich echter niet dienstig beroepen op Richtlijn 2004/38/EG. Artikel 3.1 van deze Richtlijn bepaalt wie de begunstigden zijn van de richtlijn: “Deze richtlijn is van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen.” Noch betrokkene, noch de Belgische moeder is een burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit. Het grensoverschrijdend aspect dat door de richtlijn wordt vereist ontbreekt in casu, zodat het Europees gemeenschapsrecht niet van toepassing is. Aangezien betrokkene geen begunstigde is van de richtlijn kan hij zich niet dienstig beroepen op de bepalingen van deze richtlijn. Bovendien stipuleert artikel 3 van de richtlijn dat het verblijf en de toegang dient vergemakkelijkt te worden overeenkomstig het nationaal recht. Dit impliceert dat voor wat betreft de toegang en het verblijf de nationale reglementering dienaangaande dient gerespecteerd te worden. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het vertrouwensbeginsel dat zou inhouden dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren. Betrokkene wijst in dit kader de instructies van 19 juli 2009 die weliswaar vernietigd zouden zijn maar zouden blijven gelden voor iedereen die eraan voldoet en dat er rekening gehouden dient te worden met de achterliggende filosofie van deze instructies. Dat de toenmalige staatssecretaris gesteld heeft de criteria van de vernietigde instructie te zullen blijven toepassen, vermag aan het arrest RvS van 09.12.2009 geen afbreuk doen, daar onze diensten de wet en de rechterlijke beslissingen dienen te laten primeren op eventuele beleidsrichtlijnen van een (voormalige) staatssecretaris. In een later arrest heeft de Raad van State trouwens uitdrukkelijk bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 “integraal is vernietigd” en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de (gemachtigde van de) bevoegde staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt “om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen” (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932). Het vertrouwensbeginsel impliceert niet dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de minister niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden te handelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F) (RVV, arrest nr 229048 van 20.11.2019). Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het non-discriminatiebeginsel en op artikels 10 en 11 van de Belgische Grondwet. Er kan evenwel slechts sprake zijn van een schending van de grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie, vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld, of ongelijke gevallen gelijk werden behandeld. Een verschil in behandeling tussen categorieën van personen kan verder worden ingesteld, voor zover dat verschil evenwel op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is. Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld, rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen. Het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel. In casu stelt verzoeker dat zij zich in een identieke situatie bevindt als personen met langdurige procedures en verblijf wiens aanvraag om humanitaire redenen wel ontvankelijk en gegrond werd verklaard. Verzoeker gaat er echter aan voorbij dat een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet telkens individueel wordt onderzocht en dat de gemachtigde van de staatssecretaris over een grote discretionaire bevoegdheid beschikt. In huidige beslissing wordt uitgebreid gemotiveerd waarom de aangehaalde elementen niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Het louter verwijzen naar artikel 10 en 11 van de Belgische grondwet laat niet toe vast te stellen op basis van welke concrete elementen de

verblijfsaanvraag van andere personen in een prangende humanitaire situatie wel ontvankelijk werd verklaard. Verzoeker toont niet met feitelijke en concrete gegevens aan dat het gaat om twee gelijke gevallen. Een schending van het gelijkheidsbeginsel of van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt (RVV, arrest 239161 van 29.07.2020).

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij al meer dan vier jaar in België zou verblijven, dat er sprake zou zijn van een sterke integratie, dat zij hier een arbeidsverleden heeft, dat zij familiale banden heeft met Belgische onderdanen, dat er sprake zou zijn van een duurzame lokale verankering, dat haar tewerkstelling haar sterke vorm van integratie zou aantonen, dat zij vloeiend Nederlands zou spreken, dat zij sinds haar aankomst Nederlandse lessen gevolgd zou hebben, dat zij hier haar sociaal leven zou hebben met vrienden, kennissen, familie en collega's, dat zij zich ingespannen zou hebben om zich te integreren en haar steentje bij te dragen aan de maatschappij, dat zij de nodige cursussen gevolgd zou hebben, dat zij actief werk gezocht zou hebben, dat zij zich voor de volle honderd procent ingezet zou hebben, dat zij volledig ingeburgerd zou zijn, dat zij een vast adres zou hebben, dat zij een uitgebreid sociaal netwerk uitgebouwd zou hebben, dat zij steeds haar eigen inkomen gegenereerd zou hebben, dat er aan haar werkbereidheid niet getwijfeld zou kunnen worden, dat zij een schoolvoorbeeld van integratie zou zijn, dat zij haar arbeidsovereenkomst voorlegt evenals verschillende loonfiches, haar belastingaangifte voor het aanslagjaar 2020, een verklaring van aansluiting bij de mutualiteit, haar attest van inburgering, haar diploma maatschappelijke oriëntatie en een verklaring van niet-steunverlening door het OCMW) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Op 7 februari 2022 gaf de gemachtigde aan verzoekster het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissing diende verzoekster ook een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), gekend onder het nummer RvV 272 287.

2. Onderzoek van het beroep

In het middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële en formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het vertrouwensbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het hoger belang van het kind zoals neergelegd in artikel 24 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 22bis van de Grondwet en van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM).

Verzoekster licht haar middel toe als volgt:

"4.1.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag van de verzoekende partij als onontvankelijk afwijst omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn om de aanvraag via de gemeente in België in te dienen.

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Dat de verzoekster echter dient vast te stellen dat de motivering niet afdoende is en zelfs onredelijk.

4.2.

De verzoekende partij heeft een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op grond van het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omwille van de buitengewone omstandigheden waarin zij verkeert.

Het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt volgende :

*“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden af gegeven.
(...)”*

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie is, blijkens de eerste alinea houdende de redenen van haar beslissing, van oordeel dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag tot machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland.

Toch wenst de verzoekster op te merken dat ze reeds duidelijk maakte dat het voor haar zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om het verzoekschrift 9bis Vw. in te dienen bij een diplomatieke post in het land van herkomst.

Dat ze haar kerngezin, die zeer zwaar steunt op haar, niet kan achterlaten, al is dit van tijdelijke aard.

Daarnaast stipt de verzoekster aan dat buitengewone omstandigheden niet gedefinieerd worden in de wet.

Dit impliceert een grote discretionaire bevoegdheid waarbinnen de verwerende partij een oordeel kan vellen over het al dan niet aanwezig zijn van de buitengewone omstandigheden.

[...]

De verwerende partij dient ook dan redelijk te zijn bij het beoordelen van de buitengewone omstandigheden.

a)

De Raad van State omschrijft buitengewone omstandigheden als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van nationaliteit en onderstreept eveneens dat dit begrip niet mag worden verward met dat van de 'overmacht' (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

"Considérant que des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée ne sont pas des circonstances de force majeure; qu'il suffit que l'intéressé démontre qu'il lui est impossible ou particulièrement difficile de retourner dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour; que le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger doit être examiné par l'autorité dans chaque cas d'espèce."

(Zie het arrest gewezen door de Raad van State met nr. 99.769, dd. 10 oktober 2001).

Dat de verzoekster bijzonder moeilijk haar gezin kan achterlaten. Dat de verzoekster hier verder dieper op in zal gaan.

b)

[...]

c)

De verzoekende partij heeft in haar aanvraag verwezen naar haar langdurig en ononderbroken verblijf. Dat haar Bijlage 35 ten onrechte werd verlengd, kan niet aan haar toegeschreven worden.

Dat ze had dienen te weten dat de bijlage 35 geen verblijfsdocument betreft, doet geen afbreuk aan het feit dat ze reeds zes jaren in België woont en werkt.

Dat ze wordt omringd door mensen met de Belgische nationaliteit en steeds wordt ondergedompeld in de Belgische gebruiken, waarden en normen.

Dat de voorgaande procedure op een ongebruikelijke wijze werd afgerond, kan zoals reeds gesteld niet aan de verzoekster worden toegeschreven. Toch bood het haar de kans om zich verder te integreren. Dat ze bovendien duidelijk gewezen heeft op het feit dat ze in België een sterke band heeft met haar moeder en broertje, alsook de toepassing van de belangrijke verdragsbepalingen.

Dat deze elementen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van nationaliteit aantonen, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

4.4.

De Dienst Vreemdelingenzaken is de mening toegedaan dat er in voorliggend dossier geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn, ondanks de vele ingeroepen elementen.

Verzoekster kan onmogelijk akkoord gaan met de bestreden beslissing hieromtrent.

In het verzoekschrift overeenkomstig het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dd. 22/12/2020 werd er weldegelijk voldoende uiteengezet waarom zij niet kan terug keren naar Algerije.

Dat ze bovendien op heden in een nog meer precaire situatie zit, waardoor ze zich allerm minst in de mogelijkheid bevindt om naar Algerije af te reizen.

a) Ten eerste wenst de verzoekster haar recht op gezins- en familieleven op te werpen :

De verzoekster heeft in België haar dichte familie en vrienden.

Het artikel 8 van het E.V.R.M. bepaalt:

"1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Bovendien wenst de verzoekster aan te stippen dat het artikel 8 EVRM het begrip familieleven noch het begrip privéleven definieert.

Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Het begrip "privéleven" wordt niet gedefinieerd in artikel 8 EVRM.

Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie aan te geven. Het Europees Hof laat voorts gelden dat persoonlijke, sociale en economische relaties deel uitmaken van het privéleven. Dat het privéleven en het familieleven aldus niet worden beschreven en het aldus een feitenkwestie betreft. Er dient vervolgens gekeken te worden naar het werkelijk bestaan in de praktijk van nauwe persoonlijke banden.

Dat er in casu sprake is van een bloedband tussen de verzoekster en haar moeder en broertje.

Dat ze samen wonen aan de [...] Gent (zie het stuk 2).

Dat de verzoekster een groot deel van de opvoeding van haar minderjarig broertje op zich neemt. Haar moeder steunt niet alleen op verzoekster op psychologisch vlak, ze steunt op de verzoekster voor alle alledaagse opdrachten. Dat de moeder aldus duidelijk afhankelijk is van haar dochter.

De verweerster werpt op dat het kerngezin ten aanzien van ouders en meerderjarige kinderen niet noodzakelijk onder het artikel 8 EVRM valt. Dat het EHRM in de zaak Mokrani aldus stelde dat er meer bijkomende elementen van afhankelijkheid moeten worden aangetoond, dan de gewoonlijke affectieve banden (zie het stuk 1, pg 2).

Dat de verzoekster in haar verzoekschrift echter wel voldoende kon aantonen dat haar band met haar moeder en broertje, meer en verder gaat dan het loutere affectieve.

Dat de moeder van de verzoekster een arbeidsongeval voorhad. Hierdoor heeft de vrouw een aanslepende medische problematiek [...]. Ze is aldus niet goed te been en kan zeer moeilijk huishoudelijke taken op zich nemen.

De verweerster stelt echter dat de verzoekster onvoldoende recente documenten van deze problematiek kon voorleggen.

Dat de nood aan mantelzorg en het feit dat N. niet langer zelfredzaam is niet automatisch kan worden afgeleid uit de erkenning van invaliditeit.

Dat toch moet worden opgemerkt dat het voorleggen van de medische attesten en het feit dat de moeder van de verzoekster arbeidsongeschikt werd verklaard, toch een duidelijke indicatie geeft van de onzelfredzaamheid.

Dat de moeder van de verzoekster invalide is, omwille van een lichamelijk letsel, waardoor ze reeds langer dan één jaar primair, volledig arbeidsongeschikt is.

Mevrouw N. H. ondervindt door haar lichamelijke problematiek een grote hinder in het voorzien van dagdagelijks activiteiten en onderhoud. Hierdoor ondervindt ze ook psychologische problemen. Ze kan niet langer voorzien in het onderhoud van haar gezin door te werken. In plaats daarvan ontvangt de vrouw een vervangend inkomen.

Daarenboven dient ze te berusten op de tussenkomst en hulp van haar dochter, wat betreft het huishouden. Dat op heden ook het broertje van de verzoekster gediagnosticeerd werd met een hartproblematiek.

Hiervoor dienen heel wat onderzoeken ed. te worden gedaan. De moeder van de verzoekster is niet erg flexibel en beweeglijk, waardoor ook de taak wat betreft het begeleiden en het bijstaan van het broertje op de schouders van verzoekster komt.

Dat ze dit graag doet voor haar kerngezin, maar wat er tevens voor zorgt dat zij onmisbaar is.

Verder werpt de verwerende partij op dat de verzoekster slechts in 2015 haar moeder vergezelde in België. Dat mevrouw N. H. echter reeds sinds 2002 in België verbleef. Dat de verzoekster en haar moeder wel degelijk in staat zijn langdurig van elkaar gescheiden te kunnen zijn.

Dat deze feitelijkheden geen afbreuk kunnen doen aan de huidige situatie.

Dat de verzoekster NU in de onmogelijkheid is om haar moeder achter te laten.

Dat mevrouw N. H. in de periode van 2002 - 2015 nog geen dergelijke lichamelijke problematieken kende. Bovendien hield ze een goede connectie met haar dochter. Ze leefde met de hoop en het vooruitzicht om haar dochter naar België te laten komen, wanneer ze zelf gesetteld was.

Zoals hierboven gesteld is mevrouw N., lichamelijk en psychologisch niet meer de vrouw die ze oorspronkelijk was.

Dat ze nu in grote mate hulpbehoevend is. Dat het netwerk van sociale banden van de verzoekster van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van het artikel 8 EVRM zou uitmaken.

b) Betreffende de bedreigingen van haar vader

Dat de verzoekster daarnaast ook een conflict heeft met haar vader. De man is zowel verbaal als fysiek agressief.

Dat ze het land verlaten heeft om haar moeder te vervoegen, zonder de man op de hoogte te brengen. De vader contacteerde de verzoekster na haar vertrek op regelmatige tijdstippen met dreigementen zoals "Wanneer je zal terugkomen, maak ik je een kopje kleiner".

Dat de verzoekster dit dreigement ten harte neemt en vreest dat haar vader haar zal aanvallen wanneer ze zou terugkeren naar Algerije, al is het voor een korte duur.

Dat deze vrees niet alleen speelt in hoofde van de verzoekster; ook haar moeder trekt zich dat sterk aan. Deze angst werkt logischerwijs niet goed in op de mentale gezondheid van de nu reeds instabiele moeder van de verzoekster.

Bovendien moet worden opgemerkt dat in Algerije, vrouwen nog steeds moeten vrezen voor hun leven en niet al hun mensenrechten gewaarborgd zien. Dat mannen vrouwen zien als hun 'eigendom'.

"However, despite advancement in the letter of the law, women's footholds have been shirking for over two decades - becoming nearly non-existent - fed by poverty, feminicide, domestic and sexual violence, social inequalities, and more. These persistent injustices are fueled by traditional and cultural beliefs that men have a right to control women and girls, making them vulnerable to physical, emotional and sexual abuse"

- zie <https://www.wilsoncenter.org/blog-post/gender-equality-algeria-requires-immediate-end-violence-against-women>

[...]

c) Betreffende de sociale binding met de Belgische gemeenschap

De verzoekster is sinds haar aankomst in België enkele engagementen aangegaan: enerzijds haar gezin, zo neemt ze de zorgen voor haar moeder en haar minderjarige broer voor haar rekening.

De medische problematiek van de moeder van de verzoekster werd reeds hierboven uiteengezet. Verder moet ook worden opgemerkt dat de gezondheid van haar broertje niet optimaal is.

Dat ze voor beiden een grote steun en toeverlaat is. Dat op haar gerekend wordt voor bijna alle taken binnen het huishouden, alsook de psychologische bijstand.

Anderzijds helpt ze tevens in de ouderenzorg. Ze is aan de slag als huishoudhulp van I-Mens.

De verzoekster weet dat ze in principe geen recht heeft om te werken tijdens de humanitaire regularisatie. Dat de verzoekster echter wel begonnen is bij deze organisatie wanneer haar bijlage 35 nog geldig was. Deze bijlage 35 stelt je vrij van een gecombineerde vergunning waardoor men kan werken.

Omwille van het feit dat het een knelpuntberoep betreft, werd de verzoekster in dienst gehouden. Daarenboven doet de verzoekster haar job uitermate goed en is ze onmisbaar voor de organisatie en de ouderen bij wie ze helpt.

De verzoekster wenst hierbij te verwijzen naar de lijst van knelpuntberoepen van de VDAB van het huidige jaar 2022 -zie <https://www.vdab.be/sites/default/files/media/files/Knelpuntberoepen%202022.pdf>, pg 17 :

(...)

Dat schoonmakers en huishoudhulpen beroepen zijn die in de top 10 staat van de knelpuntberoepen. Dat de organisatie op haar inzet en aanwezigheid rekenen. Dat de verzoekster niet zomaar haar werkzaamheden en hulp kan stopzetten om naar Algerije af te reizen om het verzoek tot regularisatie 9bis Vw. in te dienen.

Dat de verzoekster dus een sterk netwerk heeft gecreëerd door haar inzet en behulpzaamheid. Dat ze niet alleen sociale banden creëerde met haar werkgever en de cliënten, maar dat ze ook onmisbaar is en een afhankelijkheid ten aanzien van haar activiteiten tot stand heeft gebracht.

Dat een tijdelijke scheiding van haar cliënten hen in de moeilijkheden zou brengen, alsook haar collega's onder druk zou zetten.

[...]

Dat de artikelen 3 en 8 van het EVRM geen absolute rechten betreffen. Toch dient de 'fair balance'-toets uitgevoerd te worden. M.a.w. er moet een redelijke afweging worden gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds en de samenleving anderzijds.

In casu zijn de belangen van de verzoekster en haar gezin evident het waarborgen van hun gezinsleven. Het belang van de Belgische staat is het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren en daarnaast de stabiliteit van de Belgische maatschappij en arbeidsmarkt te garanderen.

Dat de eis om het verzoekschrift 9bis Vw. in te dienen in Algerije, disproportioneel is en een onfaire balans teweeg zou brengen ten aanzien van het gezins- en familieleven van de verzoekster, alsmede de Belgische maatschappij as such.

[...]

d) Betreffende de coronapandemie

[...]

e) Betreffende de hogere belangen van het kind

De verzoekster zelf heeft nog geen kinderen.

Echter tot haar kerngezin behoort haar minderjarige broertje.

Hij valt sterk terug op zijn grote zus. Hij is sterk afhankelijk van alles wat zij doet voor hem in het huishouden.

Dat deze band dieper is dan een loutere affectieve band.

Dat hij zijn grote zus als het ware als een tweede moeder beschouwt.

Dat een tijdelijke reis naar Algerije het dagelijkse leven van de jongen sterk in de war zou brengen en dit zijn belangen niet ter goede zouden komen.

Dat de betrokkene dus nogmaals verwijst naar de hogere belangen van het kind en het artikel 22bis van de Belgische Grondwet.

f) Betreffende de inburgering van de verzoekster

Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met de goede inburgering en de inzet van de verzoekster.

Dat ze verwijst naar het vertrouwelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel.

Dat ze stelt dat de beslissing berust op een objectief criterium en redelijk verantwoord is.

Dat de verzoekster hiermee niet akkoord kan gaan. Dat de verzoekster en haar gezin wel degelijk in een prangende situatie zitten en de verweerster onredelijk oordeelde dat dit niet zo is.

Dat de verwerende partij meer rekening had dienen te houden met de familiale toestand van de verzoekster. Dat de verzoekster in een prangende humanitaire situatie zit en haar verzoek ten slotte had moeten ontvankelijk verklaard worden.

Ten slotte stipt de verwerende partij aan dat er geen rekening kon gehouden worden met de elementen van lang verblijf en integratie in de beoordeling betreffende de ontvankelijkheid van haar verzoek, daar deze elementen de gegrondheid van het verzoek betreffen.

Toch schuwt de verwerende partij er niet van om alsnog haar arbeidsverleden en inzet op de arbeidsmarkt aan te halen in haar motieven betreffende de beoordeling van de ontvankelijkheid.

Dat de verzoekster niet mag werken en indien ze zou willen werken dit via de geijkte weg dient te gebeuren.

Dat de verwerende partij op deze manier de inspanningen van de verzoekster om te integreren zo minimaliseert.

Ze wierp tevens het sociale netwerk op van de verzoekster als tegenargument waarom in haar verzoek geen sprake was van een buitengewone omstandigheid.

Dat de verzoekster hiermee niet akkoord kan gaan.

[...]

4.5. Betreffende de samenhang van de omstandigheden en de redelijkheid van de beslissing

De verschillende elementen die de situatie van de verzoekende partij kenmerken werden elk op zich en los van elkaar beoordeeld, maar uit de motivering blijkt geenszins dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat er in deze samenhang wel degelijk omstandigheden kunnen zijn die het bijzonder moeilijk maken om naar het land van nationaliteit terug te keren om louter aldaar een formaliteit te vervullen.

Het onderzoek werd dus niet gevoerd met de nodige zorgvuldigheid.

De verwerende partij heeft nergens in de bestreden beslissing gesteld waarom de samenloop van omstandigheden ingeroepen door de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden zouden uitmaken. Het geheel van de elementen samen is niet beoordeeld geweest.

De verzoekende partij merkt verder op dat zelfs bij de beoordeling van de aparte elementen, diverse rechtsregels en algemene principes geschonden of geminimaliseerd werden.

De Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ging bij het beoordelen van huidige aanvraag uiterst onredelijk te werk.

De gemachtigde heeft de banden van de verzoekende partij met België en de moeilijkheid tot onmogelijkheid om naar Algerije te gaan, niet correct beoordeeld.

- *Dat zowel haar moeder als haar minderjarige broer de Belgische nationaliteit hebben. Dat de verzoekster door hen reeds een band heeft met België. Bovendien is ze ook zeer goed geïntegreerd en blijft ze haar best doen zich verder te integreren.*
- *Daarnaast moet ook worden opgemerkt dat de leden van haar kerngezin beiden actief hulp en bijstand nodig hebben van de verzoekster. Dat er over deze informatie te licht gegaan wordt. Dat bijvoorbeeld een volledige arbeidsongeschiktheid toch wel een duidelijke aanwijzing geeft dat er lichamelijk iets niet in orde is en de moeder van de verzoekster nood heeft aan bijstand.*
- *Dat de verzoekster haar uiterste best doet zich in te spannen voor de Belgische maatschappij. Dat ze hiermee is gestart alvorens haar Bijlage 35 verliep, dat ze zich al die tijd echter is blijven inzetten omdat men op haar rekent en haar bijdrage van groot belang is.*

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk en niet in rechte en in feite verantwoord.

a)

Het redelijkheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur een belangenafweging maakt, en in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Zo stelde Professor SUETENS in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden [...].

b)

Het spreekt voor zich dat de bestreden beslissing een grote impact heeft op de verblijfs- en gezinssituatie van de verzoekende partij.

Onmogelijk kan volgehouden worden dat er een redelijke belangenafweging gebeurd is.

Gelet op de aanwezige buitengewone omstandigheden kan onmogelijk geëist worden dat de verzoekende partij naar Algerije zou gaan om aldaar via de diplomatieke post louter een formaliteit te vervullen.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk en niet in rechte en in feite verantwoord.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”

Verzoekster voert onder meer de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, evenals artikel 8 van het EVRM. Ze wijst erop dat haar kerngezin zeer zwaar op haar steunt en zij dat gezin niet kan achterlaten, ook al is dat tijdelijk van aard. Ze wijst verder op haar sterke band met haar Belgische moeder en broertje, waarmee ze samenwoont. Volgens verzoekster zijn er elementen die het minstens bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het herkomstland. Ze vervolgt dat zij een groot deel van de opvoeding van haar minderjarige broer op zich neemt, haar moeder steunt, niet alleen op psychologisch vlak, maar ook voor alledaagse opdrachten. Verzoekster stelt dat haar Belgische moeder van haar afhankelijk is. Verzoekster gaat in op het motief van de gemachtigde dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen niet noodzakelijk onder artikel 8 van het EVRM valt aangezien het EHRM vereist dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond, dan de gewone affectieve banden. Volgens verzoekster heeft ze wel voldoende aangetoond in de aanvraag dat haar band met haar moeder en broertje verder gaat dan het louter affectieve. Ze legt uit dat haar moeder een arbeidsongeval heeft gehad en daardoor aanslepende medische problemen heeft, waardoor ze zeer moeilijk huishoudelijke taken op zich kan nemen. Volgens de gemachtigde heeft verzoekster onvoldoende recente documenten voorgelegd en kan de nood aan mantelzorg niet automatisch worden afgeleid uit de erkenning van de invaliditeit. Verzoekster antwoordt daarop dat ze toch verschillende

medische attesten heeft voorgelegd waaruit onder meer blijkt dat haar moeder arbeidsongeschikt werd verklaard, hetgeen een duidelijke indicatie is van het gebrek aan zelfredzaamheid. Haar moeder krijgt ook invaliditeitsuitkeringen omwille van de arbeidsongeschiktheid. Verder heeft de moeder van verzoekster ook psychologische problemen. Ze kan niet langer voorzien in het onderhoud van haar gezin door te werken en dient te steunen op tussenkomst en hulp van haar dochter, zijnde verzoekster. Bijkomend licht verzoekster toe dat haar minderjarige broer werd gediagnosticeerd met een hartproblematiek waarvoor heel wat onderzoeken dienen te worden gedaan. Aangezien verzoekster haar moeder niet beweeglijk is, komt de taak van het begeleiden en bijstaan van de broer op de schouders van verzoekster terecht. Bijgevolg meent verzoekster dat zij onmisbaar is voor het kerngezin.

Verder gaat verzoekster in op het motief van de gemachtigde dat zij pas in 2015 haar moeder vervoegde in België, terwijl haar moeder zelf reeds sinds 2002 in België verbleef, zodat zij wel degelijk in staat zijn langdurig van elkaar gescheiden te zijn. Ze antwoordt daarop dat haar moeder weliswaar tussen 2002 en 2015 nog geen dergelijke lichamelijke problemen kende. Volgens verzoekster is haar moeder lichamelijk en psychisch niet meer de vrouw die ze oorspronkelijk was en zij is nu in grote mate hulpbehoevend. Tot slot komt verzoekster er verder in het verzoekschrift op terug dat de leden van haar gezin actief hulp en bijstand nodig hebben van verzoekster en dat over de door haar voorgelegde informatie te licht heen gegaan wordt. De arbeidsongeschiktheid is een duidelijke aanwijzing dat er lichamelijk iets niet in orde is en de moeder van verzoekster nood heeft aan bijstand.

Beoordeling

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel, die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten

of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Uit de aanvraag van 22 december 2020 blijkt dat verzoekster ook daarin wees op haar band met haar Belgische moeder. Ze verwees ook naar het arbeidsongeval dat haar moeder had gehad door een plettrauma, waardoor zij persisterende lage belastbaarheid heeft en blijvende pijn. Ze stipte aan dat haar moeder als gevolg daarvan arbeidsongeschikt werd verklaard en voor meer dan 66% als invalide werd erkend. Door die hoge graad aan invaliditeit is het voor haar moeder onmogelijk alle huishoudelijke taken alleen uit te oefenen, aldus verzoekster. Ze wees eveneens op de psychiatrische problemen, zoals een angststoornis waarvoor zij behandeld wordt door een psychiater. Teneinde dit punt te onderbouwen legde verzoekster verschillende stukken voor, zijnde:

- een attest van 25 mei 2018 aangaande een raadpleging op de psychiatrie van 3 april 2018
- een orthopedisch attest van 13 juni 2018 aangaande een consultatie van 3 mei 2018
- een orthopedisch attest van een consultatie van 10 juli 2018
- een attest van het RIZIV van 17 juli 2018, meer bepaald de geneeskundige Raad voor Invaliditeit aangaande de kennisgeving van de erkenning van de staat van invaliditeit
- een uitkeringsattest van 26 april 2019 aangaande invaliditeitsuitkeringen en primaire arbeidsongeschiktheidsuitkeringen voor verzoekster haar moeder
- een aanvraag van 6 mei 2019 voor een echo in UZ Gent voor status na plettrauma
- een orthopedisch attest van 6 mei 2019 aangaande een consultatie van 6 mei 2019
- een attest van 31 januari 2020 van de algemeen directeur van de liberale mutualiteit waarin wordt gesteld dat verzoekster haar moeder "als invalide + 66% arbeidsongeschikt erkend is van 10/08/2018 tot 30/11/2028"

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde stelt dat verzoekster zich niet op de medische problematiek van haar moeder kan beroepen als buitengewone omstandigheid omdat de medische attesten slechts een zeer beperkte actualiteitswaarde hebben, dat er geen actueel medisch attest voorligt waaruit blijkt dat de moeder nog steeds in behandeling is, dat uit de attesten niet blijkt dat verzoekster haar moeder niet zelfredzaam zou zijn aangezien dit niet kan afgeleid worden uit de erkenning van de invaliditeit maar moet aangetoond worden met de nodige attesten, dat de moeder indien toch een nood aan mantelzorg zou blijken zich moet beroepen op thuisverpleging of familiehelp en dat de moeder zorg draagt en samenwoont met haar minderjarige zoon en dit zonder enig probleem.

De Raad kan verzoekster evenwel volgen dat de gemachtigde over de voorgelegde attesten te licht is gegaan en aldus niet op zorgvuldige wijze noch redelijke wijze de afhankelijkheid van de Belgische moeder ten aanzien van de dochter heeft beoordeeld. Het feit dat verzoekster het bewijs voorlegt dat haar moeder vanaf 10 augustus 2018 als arbeidsongeschikt werd erkend, is inderdaad een "aanwijzing dat er lichamelijk iets niet in orde is". De gemachtigde wijst erop dat de medische attesten slechts een zeer beperkte actualiteitswaarde hebben, omdat de attesten die hij opsomt in de beslissing dateren van 2018 en 2019. Hij gaat er evenwel enerzijds aan voorbij dat orthopedist B. in het attest van 13 juni 2018 over de consultatie van 3 mei 2018 stelt dat de medische problematiek "*vermoedelijk blijvend*" is en in het attest van 13 december 2018 over de consultatie van 10 juli 2018 opnieuw spreekt van een medische problematiek die "*mijns inziens blijvend*" is. De gemachtigde heeft aldus geen zorgvuldige lezing gedaan van die attesten. Anderzijds blijkt dat de gemachtigde het meest recente attest dat werd voorgelegd niet in zijn motivering heeft betrokken, met name het attest van 31 januari 2020 van de algemeen directeur van de liberale mutualiteit waarin wordt gesteld dat verzoekster haar moeder "*als invalide + 66% arbeidsongeschikt erkend is van 10/08/2018 tot 30/11/2028*". In dit attest wordt dus een "invalide + 66% arbeidsongeschiktheid" erkend tot 30 november 2028, datum die nog in de verre toekomst ligt. Bijgevolg is de gemachtigde inderdaad "te licht gegaan" over de voorgelegde attesten, zoals verzoekster aanvoert en heeft de gemachtigde dus niet zorgvuldig gehandeld bij de beoordeling van de voorgelegde attesten.

Verder wijst verzoekster erop dat een buitengewone omstandigheid geen geval van overmacht is, maar wel een omstandigheid die het onmogelijk of zeer moeilijk maakt voor verzoekster. De gemachtigde stelt dat indien toch zou blijken dat de moeder nood heeft aan mantelzorg of niet zelfredzaam is, beroep moet gedaan worden op thuisverpleging. Echter, ook al stelt verzoekster niet dat het onmogelijk is om beroep te doen op dergelijke hulpverlening, voert ze wel aan dat die band van afhankelijkheid het bijzonder moeilijk maakt om de aanvraag in Algerije in te dienen. Verder stipt de gemachtigde aan dat haar moeder

zorg draagt en samenwoont met haar minderjarige zoon en dit “zonder probleem”. Echter, verzoekster voert aan dat zij eveneens op hetzelfde adres woont, gegeven waarvan de gemachtigde blijkens het administratief dossier op de hoogte is, zodat redelijkerwijs weinig conclusies kunnen getrokken worden uit het feit dat de moeder en de zoon op hetzelfde adres wonen.

Wat betreft de beoordeling in het licht van artikel 8 van het EVRM, wijst de gemachtigde er terecht op dat vooraleer er een beschermingswaardige gezinsband wordt aangenomen tussen meerderjarige kinderen en hun ouders er bijkomende elementen van afhankelijkheid moeten zijn die anders zijn dan de gewone affectieve banden. Verzoekster had in de aanvraag wederom gewezen op de invaliditeit van haar moeder. Wederom wijst de gemachtigde erop dat de attesten van 2018 en 2019 een zeer geringe actualiteitswaarde hebben omdat de attesten van meer dan twee jaar geleden dateren en niet kunnen aanvaard worden als bijkomende elementen van afhankelijkheid. Hij steunt eveneens op het argument dat verzoekster pas in 2015 in België kwam terwijl haar moeder al sinds 2002 in België verblijft, zodat verzoekster en haar moeder hebben aangetoond dat zij in staat zijn om lange tijd van elkaar gescheiden te zijn.

Wat betreft de actualiteitswaarde van de stukken kan verwezen worden naar hetgeen supra werd uiteengezet. Wat betreft het motief dat verzoekster en haar moeder lang in staat zijn geweest van elkaar gescheiden te zijn, zijnde van 2002 tot 2015, wijst verzoekster er terecht op dat haar moeder in die periode nog geen dergelijke lichamelijke problematieken vertoonde. Uit de medische attesten blijkt immers dat het arbeidsongeval in 2017 heeft plaats gevonden. Bijgevolg is de Raad van oordeel dat ook de bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen verzoekster en haar Belgische moeder in het licht van artikel 8 van het EVRM niet zorgvuldig zijn beoordeeld.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM wordt in de aangegeven mate aangenomen.

Dat onderdeel van het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Geheel ten overvloede blijkt dat verzoekster bij het verzoekschrift ook stukken van attesten van een kindercardioloog voegt die aantonen dat er sprake is van een hartproblematiek. Die stukken lagen evenwel niet voor bij het nemen van de bestreden beslissing, zodat de gemachtigde er geen rekening mee kon houden. Verzoekster had in de aanvraag geen melding gemaakt van medische problemen van haar broer. De Raad dient zich eveneens te houden aan zijn ex tunc bevoegdheid en kan hier aldus ook geen rekening mee houden.

In de nota met opmerkingen stelt verweerder dat uit de bestreden beslissing blijkt dat het bestuur rekening heeft gehouden met alle elementen die verzoekster als buitengewone elementen heeft aangehaald. Hij citeert de bestreden beslissing in extenso en benadrukt in het zwart bepaalde passages ervan. Hij stelt dat uit eenvoudige lezing van de beslissing blijkt dat de gemachtigde telkens op uitgebreide en gedetailleerde wijze is ingegaan op alle elementen die verzoekster in haar aanvraag heeft aangehaald als buitengewone omstandigheid. De Raad kan dit standpunt om de supra uiteengezette redenen niet volgen. De gemachtigde heeft inderdaad op uitgebreide en gedetailleerde wijze de beslissing gemotiveerd maar is toch op pertinente punten overgegaan tot een onzorgvuldige lezing van de orthopedische attesten, heeft het meest recente attest van 31 januari 2020 niet in zijn beoordeling betrokken of heeft op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld dat bewezen is dat verzoekster en haar moeder lang gescheiden kunnen leven omdat ze gescheiden waren tussen 2002 en 2015, terwijl het arbeidsongeval pas in 2017 heeft plaats gevonden.

Volgens verweerder zou verzoekster zich beperken tot een herhaling van de door haar in haar aanvraag 9bis aangehaalde elementen en op geen enkele wijze de motivering van de bestreden beslissing weerleggen. Dit standpunt kan evenmin gevolgd worden, nu verzoekster wel degelijk uitgebreid in het verzoekschrift concreet is ingegaan op de motieven van de bestreden beslissing.

Het verweer in de nota doet geen afbreuk aan het voorgaande.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot

schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 februari 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES